

f. Eks. . . . Firmaet med de store Broarbejder. Vi har undertiden haft lidt Forretning med det. Men maaske har De allerede andre Planer?"

Per svarede undvigende.

Salomon sad og famlede med sit brogede Silkelommetørklæde. Der havde hele Tiden brændt ham et Spørgsmaal paa Tungen; men han fik ikke Mod til at udtale det. Det var et Spørgsmaal om Rejseudgifterne. Han kendte Pers Forhold langt bedre, end denne anede, vidste ogsaa om hans Pengevanskeligheder, og det havde været hans store Sorg, at Pers Holdning overfor ham hidtil havde gjort ham det umuligt at tilbyde sin ven-skabelige Hjælp. Nu vakte hans Haab om endelig at kunne faa Lejlighed til at vise Per en af de Tjenester, han var saa ivrig efter at yde Folk, paa hvis Talent og Fremtid han troede. Og denne Offervillighed var aldeles ikke udelukkende en Forfængelighedssag for ham. Med sine mange latterlige Egenskaber var den lille Ivan inderst inde et uegennyttigt og barnligt medfølende Menneske, hvis Væsen var Hjælp-somhed, hvis Natur det var at tilbede, og hvis eneste Passion var den at bidrage til, at hans Afguder kunde tilfredsstille deres.

Pludselig rejste han sig med et Sæt, som om han blev vippet tilvejs af en Mekanisme i Stolesædet.

„Jeg beklager at maatte forlade Dem,“ sagde han. „Jeg har lovet min Moder og min Søster at tage med dem ud og se til vort Landsted, — og der ser jeg Vognen komme.“

Nede paa den smalle, dybtliggende Kørevej, der adskilte Restavrationen fra Spaserestien, og som var overbygget med en buet Bro, saaes en stor Herskabs-Ekvipage nærme sig. Bag et Par